

20 | Strijd tegen de filter bubbles

Wat is er gebeurd met de case die Blendle inbracht voor ICT with Industry?

22 | Waarom mensen bijten in phishingmails

Pasgepromoveerd:
Elmer Lastdrager.

24 | Complexe data visualiseren en begrijpen

Visie van... Anna Vilanova.

PAUL KLINT

#MeToo en plagiaat

Er zijn opvallende overeenkomsten en verschillen tussen de #MeToo beweging en de omgang met plagiaat in de wetenschap.

We hebben in Nederland een strikt regime om meldingen over mogelijke schendingen van wetenschappelijke integriteit – hier gemakshalve plagiaat te noemen – in de wetenschap te behandelen. Elke universiteit heeft zijn eigen onafhankelijke plagiaatcommissie die elke klacht behandelt en het betreffende College van Bestuur adviseert. Vervolgens spreekt het CvB een oordeel uit over de klacht. Tegen dit oordeel is beroep mogelijk bij het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit (LOWI), dat eventueel tot een ander advies aan het betreffende CvB kan komen.

De zorgvuldigheid en uitvoerigheid waarmee de klachten worden behandeld zijn imposant te noemen. Uit de LOWI-jaarverslagen blijkt dat de gemiddelde doorlooptijd van een beroepsprocedure 25 tot 30 weken is. Ongeveer een kwart van de ingediende klachten wordt gegrond verklaard. Maar hoe gaat het dan in die 75 procent van de gevallen waarin een onderzoeker of promovendus blijkbaar ten onrechte van wetenschappelijk wangedrag beschuldigd is?

Hier dringt zich de analogie met #MeToo op. Ongewenst seksueel gedrag en plagiaat zijn beiden verwerpelijk. De daders ervan dienen bestraft te worden. In het #MeToo geval worden mogelijke daders publiekelijk aan de schandpaal genageld. Verdediging in het geval van een valse beschuldiging is nagenoeg kansloos. In het geval van plagiaat worden – enkele bekend geworden gevallen daargelaten – klachten juist in strikte vertrouwelijkheid behandeld. De betrokken partijen krijgen een zwijgplicht opgelegd. Tijdens de hele procedure, die meer dan een jaar in beslag kan nemen, kunnen de beschuldigten echter nog steeds in grote problemen komen, onder andere omdat het onmogelijk is om tijdens de looptijd een nieuwe baan te vinden. Het is dus vrij prijsschieten op onderzoekers zonder enig risico voor de aanklagers.

Het bestrijden van plagiaat is van groot belang, maar we moeten een dam opwerpen tegen het indienen van oneigenlijke beschuldigingen. Die kunnen immers tot grote schade leiden voor individuele onderzoekers. Misschien is het een idee om een aparte schandpaal of andere bestraffing voor onheuse beschuldigers in te voeren?